Було це за давніх часів. Задумали якось птахи обрати собі царя, бо ще тоді його не мали. Зійшлися вони в лісі на галявині, сорока всілася на високу гілляку й гукнула до гурту:

— Хто з вас хоче стати царем, хай виходить на середину!

Не встигла вона рота закрити, як павич підхопився з свого місця, набундючився й гордовито посунув уперед.

— Я хочу! — закричав.— Я гідний царського трону! Погляньте лишень на мене! Чи ще в когось є таке чудове веселкове пір'я?

Підняв павич хвоста, розпустив його, як помело, витяг шию, задер голову з барвистою короною і поважно повернувся кругом, аби всі птахи бачили, який він гарний.

І справді, мінився він барвами найчудовніших квітів, небесною блакиттю й морською синявою, наче хто зумисне дібрав їх один до одного. Здавалося, тіло його всипане коштовним камінням, що блискає спалахами незнаних барв під промінням сонця. Всіх зачарувала та незвичайна краса. А павич зовсім запишався:

— Бачите? Я найгарніший птах на світі! Хіба ж ні?

Птаство мовчало, бо ясно було — ніхто не годен змагатися з павичем. Ніхто не сумнівався, що бути цьому красеневі царем.

Аж ось підвелася галка й мовила:

— Любий павичу, може, ти й справді найгарніший птах на світі. Я того не відкидаю. Але самої краси замало, щоб царювати. Скажи-но мені, що з нами буде, як на нас нападе орел? Як ти нас урятуєш? То знай

— Царя обирають не за красу, а за вдачу, розум, кмітливість і силу. Тобі ж усього цього бракує, самої лиш краси вдосталь. А тим часом є розумні й дужі птахи; саме між них і треба шукати кращого. Сам розваж, яка користь нам з твого барвистого пір'я? Чи воно нам поможе в біді? На що знадобиться твоя чудова корона в небезпеці? А розум, а вміння, а добра порада, а захист — все це потрібно нам щодня. Чи так я кажу, шановне птаство?

По цій мові птахам наче спала полуда з очей, і вони загукали:

— Так! Правду кажеш, галко!

— Правду! Правду!

— Хочемо царя мужнього й мудрого! Хай і негарний, нам до того байдуже!

А сорока знову гукнула:

— Хто хоче бути царем? Виходь на середину та й чекай нашого присуду!